

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/34691 en 06/34692 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 31 mei 2007
in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 28 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 31 mei 2007, verzonden op 1 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

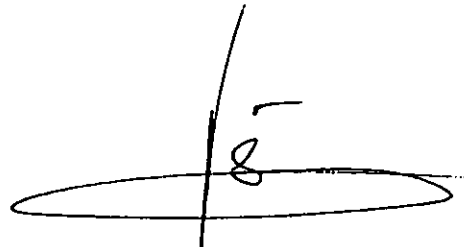
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 augustus 2007

154-523.

Verzonden: 8 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
 Enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
 j" artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

r eg. nrs.: AWB 06/34691 en AWB 06/34692

V.nrs.:

inzake: geboren op eiser en
 geboren op eiseres,
 heiden van Soedanese nationaliteit, wonende te tezamen te noemen eisers,
 gemachtigde: mr. F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
 Integratie, verweerder.
 gemachtigde: mr. M.M. Favier, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
 van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op respectievelijk 14 januari 1999 en 29 januari 1999 hebben eisers afzonderlijke aanvragen ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 22 mei 2002, geregistreerd onder nummer AWB 02/25206, is het ingestelde beroep tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag van eiser gegrond verklaard. Bij afzonderlijke brieven van 23 mei 2002 heeft verweerder aan eisers schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvragen af te wijzen. Bij brief van 17 juni 2002 hebben eisers hun zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij afzonderlijke besluiten van 24 juni 2002 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Bij beroepschriften van 19 juli 2002 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 24 december 2004, geregistreerd onder de nummers AWB 02/55725, AWB 02/55733, AWB 02/82215 en AWB 02/82223, zijn de beroepen gegrond verklaard en is aan verweerder opgedragen nieuwe besluiten te nemen. Bij uitspraken van 23 mei 2005 (geregistreerd onder de nummers AWB 05/9833 en AWB 05/9834), 30 december 2005 (geregistreerd onder de nummers AWB 05/32871 en AWB 05/32873) en 1 mei 2006 (geregistreerd onder de nummers AWB 06/11535 en AWB 06/11537) zijn de ingestelde beroepen tegen het niet tijdig beslissen op de asielaanvragen van eisers gegrond verklaard. Bij afzonderlijke brieven van 24 mei 2006 heeft verweerder aan eisers schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvragen af te wijzen. Bij brief van 19 juni 2006 hebben eisers hun zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij afzonderlijke besluiten van 28 juni 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers opnieuw afgewezen.

2. Bij beroepschrift van 17 juli 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 8 augustus 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 30 maart 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

AWB 06/34691 en AWB 06/34692

2

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 27 april 2007. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

1. Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Hij is afkomstig uit de plaats Wau in het zuiden van Soedan. Zijn etnische afkomst is Jur (Luo) en hij is christen. Vanaf zijn afstuderen in 1983 tot 1993 heeft hij als journalist gewerkt. Van 1993 tot 1995 was hij secretaris van het National Congress. Vervolgens is eiser van augustus 1996 tot januari 1998 minister van Engineering Affairs geweest. Met twee andere christelijke ministers heeft hij campagne gevoerd tegen de toenmalige islamitische gouverneur. Uiteindelijk is Charles Julo, een nationalistische christelijke leider, op de plaats van die gouverneur gekomen. Op 28 januari 1998 is Wau aangevallen door de Volksbeweging van de SPLA en de Sudan People's Liberation Movement (SPLM), onder leiding van Karbino Kuanian Bol. Eiser is toen naar het huis van de gouverneur gegaan. Dit huis werd aangevallen door wat later de 'Vijfde Colonne' bleek te zijn. Dit is het Volksleger plus de algemene veiligheidsdienst en de regeringsmilitie gezamenlijk. Eiser is toen gevlucht, met vele anderen. Eiser is naar een post van de SPLA gegaan en heeft zich bij hen gevoegd. De reden hiervoor was dat men langs de linies van de SPLA moest om te kunnen vluchten uit Soedan. Eiser stond niet achter hun doelstellingen. Wel heeft hij activiteiten voor de SPLA verricht. Hij is op eigen verzoek door de SPLA naar Nairobi in Kenia gestuurd. Eiser voelde zich in Kenia bedreigd door Karbino. Die had namelijk mensen bij de Keniase veiligheidsdienst en bij de Soedanese ambassade. Eiser was bang dat hij terug zou moeten keren naar Soedan. Hij wilde afstand nemen van de SPLA en de SPLM omdat zij bezig waren elkaar te bevechten. Hij was ook bang dat hij zou worden gedood door de regering omdat hij was overgelopen. Hij is daarom op 14 januari 1999 gevlucht naar Nederland. Eiser heeft zijn echtgenote na zijn vlucht aangeraden om haar woonplaats te verlaten en naar haar broer op Cyprus te gaan. Zij was niet veilig meer, omdat zij zijn echtgenote was en hij was overgelopen.

2. Eiseres heeft het volgende relaas aan haar aanvraag ten grondslag gelegd. Zij is afkomstig uit de plaats Juba. Haar etnische afkomst is Bari en zij is christen. Zij heeft eiser, haar echtgenoot, voor het laatst gezien in in oktober 1997. Op 3 januari 1998 heeft hij voor het laatst geld naar haar opgestuurd. Haar problemen zijn gerelateerd aan de problemen van haar echtgenoot, die politiek actief was. Eiseres verbleef in toen de problemen begonnen, terwijl haar echtgenoot toen in Wau was. Twee maal kwamen de autoriteiten huiszoeking verrichten. In 1998 moest eiseres haar huis verlaten omdat de huishoos zich zorgen maakte over de huur en was geschrokken toen bleek dat de echtgenoot van eiseres deel uitmaakte van de opstandelingen die met buitenlandse mogendheden samenwerkten. Toen eiseres op de televisie hoorde dat haar echtgenoot de hoogste verrader was en dat hij buiten de wet stond, besefte ze dat hij niet naar terug kon keren. Eiseres is op 23 november 1998 met hulp van haar neef via Syrië naar haar broer op Cyprus gereisd. Haar echtgenoot zou met kerst eveneens naar Cyprus komen, maar dit is niet gelukt. Zij is vervolgens op 29 januari 1999 naar Nederland gekomen om haar echtgenoot te zoeken. Zij wist niet dat hij in Nederland was. Eiseres zou eigenlijk naar Nairobi gaan, maar heeft tijdens een tussenstop in Nederland asiel aangevraagd.

III. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. In het bestreden besluit ten aanzien van eiser heeft verweerder verwezen naar een individueel ambtsbericht van 7 mei 2001 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, kenmerk DPC7A-705161, ter zake van eiser. In voornoemd ambtsbericht wordt - zakelijk weergegeven - vermeld dat eiser van

AWB 06/34691 en AWB 06/34692

3

augustus 1996 tot maart 1998 minister van Engineering Affairs is geweest. Zijn werkzaamheden waren gericht op water- en elektriciteitsvoorziening, openbare gebouwen, wegen en transport. Zuiderlingen die door de machthebbers in het noorden worden vertrouwd, kunnen tot minister worden benoemd. Zij hebben in de praktijk alleen zeggenschap over de in hun portefeuille ondergebrachte zaken. Het is mogelijk dat een minister overloopt van de regering naar de Sudan People's Liberation Army (SPLA) zonder dat hij daarbij in de sfeer van repercussies noemenswaardige problemen ondervindt. Hij is in dat geval echter zijn functie als minister kwijt. Het overlopen van de ene naar de andere partij, zonder dat daarbij problemen worden ondervonden, komt zelfs regelmatig voor. Wel kunnen er problemen ontstaan als de overgelopen persoon een belangrijke functie opeist. Betreft het een sleutelpositie, dan zal de ontvangende partij er eerst van overtuigd moeten zijn dat het overlopen serieus is. Eiser kan niet van zijn verantwoordelijkheid voor het schenden van mensenrechten worden ontheven, hoewel het leger en de veiligheidsdienst het in feite voor het zeggen hebben en vooral het leger, de veiligheidsdienst en pro-regeringsmilities de mensenrechten schenden. Formeel staan de gouverneur en zijn ministers aan het hoofd van een deelstaat. In een kleine garnizoensstad als Wau kan het leger met los worden gezien van de civiele regering, ofschoon de laatste niet altijd grip heeft op het handelen van de eerste.

2. In de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 24 december 2004, geregistreerd onder de nummers AWB 02/55725, AWB 02/55733, AWB 02/82215 en AWB 02/82223, is onder meer overwogen dat tussen partijen niet in geschil is dat het bestreden besluit ten aanzien van eiser een juiste weergave bevat van de gebeurtenissen in het land van herkomst tussen 1983 en 1999 en de feitenvaststelling aangaande de loopbaan van eiser.

3. Bij brief van 24 mei 2005 heeft verweerder aan de gemachtigde van eisers bericht dat er vooralsnog onvoldoende gronden zijn om te veronderstellen dat eiser betrokken is geweest bij, dan wel verantwoordelijkheid heeft gedragen voor handelingen als omschreven in artikel 1(F) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Het onderzoek naar de mogelijke toepasselijkheid van dit artikel is om die reden afgesloten.

4. Bij brief van 12 augustus 2005, kenmerk SUD/15092000/001, heeft verweerder aan de Minister van Buitenlandse Zaken om nadere informatie verzocht met betrekking tot het asielverzoek van eiser. Naar aanleiding van dit verzoek is opnieuw onderzoek verricht. De resultaten van dit onderzoek zijn bij brief van 1 mei 2006 aan verweerder medegedeeld. In deze brief is - voor zover van belang - vermeld dat de civiele regering, waarvan de minister van Engineering Affairs deel uitmaakte, in de periode van 1996 tot 1999 geen zeggenschap had over de aangelegenheden van het leger en de veiligheidsdiensten. De werkelijke macht lag bij het leger. De minister van Engineering Affairs was derhalve niet bij machte beslissingen van het leger of de veiligheidsdiensten te wijzigen. Het is niet mogelijk gebleken nadere informatie te verkrijgen over de precieze taken, bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de minister van Engineering Affairs in Zuid-Soedan in de periode van 1996 tot 1999.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Ten aanzien van eiser is hiertoe overwogen dat uit het individuele ambtsbericht van 7 mei 2001 volgt, dat niet aannemelijk is dat eiser destijds vanwege het overlopen van de regering naar de SPLA in de negatieve belangstelling van de Soedanese autoriteiten stond. Voorts is niet aannemelijk gemaakt dat eiser in de huidige situatie in Soedan door de autoriteiten als belangrijk politiek opposant zal worden beschouwd en om deze reden vervolging heeft te vrezen in vluchtelingrechtelijke zin. De stelling van eiser in zijn zienswijze dat de situatie in Soedan minder rooskleurig is dan uit het algemene ambtsbericht van 31 mei 2005 blijkt kan niet slagen, nu eiser in zijn zienswijze geen nieuwe feiten en omstandigheden heeft aangevoerd. Ten aanzien van eiseres heeft verweerder - onder verwijzing naar

AWB 06/34691 en AWB 06/34692

4

Het voornemen - overwogen dat niet aannemelijk is dat eiseres in het land van herkomst in de specifieke negatieve belangstelling staat vanwege de politieke activiteiten van haar echtgenoot en om die reden gegronde reden zou hebben te vrezen voor vervolging. Evenmin is gebleken van redenen om eiseres een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c of d, van de Vw 2000 te verlenen. Zij heeft in haar zienswijze geen nieuwe feiten en omstandigheden aangevoerd die aanleiding geven om tot een ander oordeel te komen.

Gelet op het feit dat er niet binnen drie jaar onherroepelijk is beslist op de aanvragen van eisers, wordt aan eisers ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend vanwege 'tijdsverloop in de asielprocedure' op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

2. Eisers leggen aan het beroep ten grondslag dat zij in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunningen. Zij hebben hiertoe aangevoerd dat de bestreden besluiten in strijd zijn met het systeem van het Vluchtelingenverdrag. Immers, wanneer de Nederlandse overheid aan een vreemdeling artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tegenwerpt, is het vluchtelingschap van de vreemdeling op zichzelf genomen vastgesteld maar vallen zijn handelingen onder artikel 1(F). Aan eisers behoren derhalve verblijfsvergunningen asiel te worden verleend vanaf 14 januari 1999. De bestreden besluiten zijn voorts op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen. Er is immers geen rekening gehouden met het feit dat eiser de functie van minister bekleedde. Bovendien wordt in het bestreden besluit ten aanzien van eiser geciteerd uit een ambtsbericht dat reeds uit 2001 stamt. De implementatie van de in Soedan getekende vredesovereenkomst heeft inmiddels ernstige vertraging opgelopen. De bestreden besluiten zijn tevens onvoldoende gemotiveerd, nu verweerder de inhoud van de zienswijze weliswaar heeft genoemd maar heeft verzuimd hier inhoudelijk op in te gaan. Tot slot is er sprake van een onzorgvuldigheid nu verweerder heeft verzuimd de onderzoeksresultaten van 1 mei 2006 aan eisers en hun gemachtigde toe te zenden.

3. In het verweerschrift heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat hetgeen in beroep is aangevoerd geen wijziging brengt in het oordeel dat het relaas van eisers niet zwaarwegend genoeg is voor een gegrond beroep op vluchtelingschap en dat niet aannemelijk is gemaakt dat hun terugkeer een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betekent. Voor zover het beroep verwijst naar de algehele, huidige situatie in Soedan heeft verweerder overwogen dat een beroep op de algemene situatie onvoldoende is voor een gegrond beroep op vluchtelingschap. Daar komt bij, dat uit het meest recente ambtsbericht van 7 juni 2006 blijkt dat het gebied waar eisers vandaan komen als relatief veilig gebied kan worden aangemerkt.

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of de bestreden besluiten, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kunnen houden.

2. Ter zitting heeft de gemachtigde van eisers desgevraagd erkend dat het geschil zich beperkt tot de vraag of eisers in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, van de Vw 2000.

3. De rechtbank stelt vast dat het asielrelaas van eiseres geheel afhankelijk is van het asielrelaas van eiser, zoals door de gemachtigde van eisers ter zitting ook is erkend. Hetgeen wordt overwogen met betrekking tot eiser heeft derhalve ook betrekking op eiseres.

4. Op 1 april 2001 is de Vw 2000 in werking getreden en is de Vreemdelingenwet 1965 (Vw) ingetrokken. Ingevolge de Vw 2000 houdt het bestreden besluit de beslissing in over de verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.

AWB 06/34691 en AWB 06/34692

5

5. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

6. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a. van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

7. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

8. Ingevolge artikel 1, onder l, van de Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ingevolge artikel 1(A)-2 van het Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

9. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

10. Eisers hebben in beroep ten eerste aangevoerd dat verweerder heeft verzuimd eisers de onderzoeksresultaten van 1 mei 2006 toe te zenden. De gemachtigde van verweerder heeft dit ter zitting erkend. Naar het oordeel van de rechtbank was verweerder hier wel toe gehouden en is het handelen van verweerder als onzorgvuldig aan te merken. Eisers hebben echter nagelaten voldoende te onderbouwen op welke wijze zij door dit handelen in hun belangen zijn geschaad, zodat dit niet tot vernietiging van de bestreden besluiten kan leiden.

11. Uit de bestreden besluiten alsmede uit de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 24 december 2004 volgt, dat de geloofwaardigheid van eisers relaas niet in geschil is en verweerder de aanvragen heeft afgewezen op grond van overwegingen betreffende de zwaarwegendheid van het relaas. Eisers hebben in beroep aangevoerd dat uit het enkele feit dat aan eiser artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen reeds volgt dat zijn vluchtelingschap op zichzelf genomen vaststaat. Ter zitting heeft de gemachtigde van eisers zich ten aanzien van dit punt gerefereerd aan het oordeel van de rechtbank. De rechtbank overweegt ten eerste dat in artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag is vermeld dat het verdrag van toepassing is op vluchtelingen, terwijl artikel 1(F) uitdrukkelijk bepaalt dat het verdrag niet van toepassing is op de in dat artikel genoemde personen. Voorts heeft verweerder in zijn beleid (paragraaf C1/5.13.3.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000) opgenomen dat de toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag wordt onderzocht voordat wordt bezien of een vreemdeling vluchteling is in de zin van artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AHRs) in een uitspraak van 2 juni 2004 (LJN: AP2043) overwogen dat het de Minister vrij staat te beoordelen of sprake is van vluchtelingschap alvorens artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag in te roepen. Hieruit kan naar het oordeel van de rechtbank worden afgeleid dat de Minister niet verplicht is eerst te beoordelen of er sprake is van vluchtelingschap. Gelet op het voorgaande kan de stelling van eisers in beroep dat uit de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag volgt dat het vluchtelingschap van eisers reeds is vastgesteld, niet slagen.

AWB 06/34691 en AWB 06/34692

6

12. Ter zitting hebben eisers zich voorts beroepen op een aan hun gemachtigde gerichte brief van verweerder van 26 november 2002. In deze brief is medegedeeld dat in de beschikking van 24 juni 2002 ten aanzien van eiser abusievelijk de zin "Bij gebreke hiervan kan hij worden uitgezet" is blijven staan, maar dat een gedwongen terugkeer niet aan de orde is. Naar het oordeel van de eisers kan hieruit worden afgeleid dat verweerder het risico op schending van artikel 3 van het EVRM heeft erkend. De rechtbank volgt eisers niet in hun standpunt. Uit de enkele mededeling dat een gedwongen terugkeer niet aan de orde is kan niet de conclusie worden getrokken die eisers hieruit trekken, zeker niet nu in de bedoelde brief op geen enkele wijze is gerefereerd aan artikel 3 van het EVRM. Deze beroepsgrond van eisers faalt derhalve.

13. Derhalve ligt thans ter beoordeling de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het relaas van eisers onvoldoende zwaarwegend is om hen aan te merken als verdragsvluchteling of om te oordelen dat zij gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

14. Ter zitting hebben eisers zich beroepen op het meest recente algemene ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Soedan dat dateert uit 2007, derhalve van na de datum waarop de bestreden besluiten zijn genomen. De gemachtigde van verweerder heeft verklaard geen bezwaar te hebben tegen het gebruik van deze informatie in de onderhavige procedure. Voorts heeft de gemachtigde van verweerder verklaard voldoende te hebben kunnen reageren op de standpunten van eisers aangaande dit ambtsbericht. De rechtbank dient ambtshalve de vraag te beantwoorden in hoeverre nieuwe informatie opgenomen in het door eisers in beroep aangehaalde ambtsbericht op grond van artikel 83 van de Vw 2000 in de beoordeling van de rechtbank kan worden meegenomen. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dient de vraag of sprake is van feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 te worden beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als die welke gelden bij de toepassing van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. Nu het ambtsbericht dateert uit 2007 en een weergave bevat van de meest actuele situatie in Soedan, is er naar het oordeel van de rechtbank sprake van nieuwe informatie. De aangehaalde gegevens uit het ambtsbericht zien op de veiligheidssituatie in Soedan, zodat de rechtbank de relevantie van die nieuwe informatie gegeven acht. Gelet daarop kan deze informatie op grond van artikel 83 van de Vw 2000 in de beoordeling worden meegenomen.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de algemene, de politieke en de mensenrechtensituatie in Soedan ten tijde van het bestreden besluit niet zodanig was dat vreemdelingen afkomstig uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Dit is door eisers ook niet bestreden. Het beroep op vluchtelingschap moet derhalve worden beoordeeld aan de hand van eiser persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden.

16. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit onder meer gebaseerd op het individuele ambtsbericht van 7 mei 2001. Eisers hebben niet betwist dat de inhoud van dit ambtsbericht juist is. Zij hebben echter geageerd tegen het feit dat dit ambtsbericht thans wordt gebruikt bij de inschatting van het realiteitsgehalte van de vermoedens van eisers over wat hen bij terugkeer te wachten staat. De rechtbank overweegt, dat ook indien er van wordt uitgegaan dat de vraagstelling bij het ambtsbericht met name of uitsluitend zag op de geloofwaardigheid van het feitelijk deel van het relaas van eiser, dit op zichzelf nog geen twijfel laat rijzen aan de conclusies in dit ambtsbericht omtrent de risico's voor eiser als overlopende minister. Om deze reden ziet de rechtbank dan ook geen aanleiding om opnieuw de onderliggende stukken van het individuele ambtsbericht in te zien. Gelet op de inhoud van het individuele ambtsbericht en in het licht van het feit dat uit de algemene ambtsberichten uit 2005 en 2007 noch uit de door eisers overgelegde stukken blijkt van een kwetsbare positie van voormalige ministers die zijn overgelopen, had het op de weg van eisers gelegen om de op hun situatie toegespitste risico's nader te onderbouwen. Eiser heeft echter volstaan met het overleggen van gegevens die de voortgang en de vooruitzichten van het vredesproces relativeren, hetgeen onvoldoende is. Gelet hierop heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht

AWR 06/34691 en AWR 06/34692

7

geconcludeerd dat een beroep van eisers op artikel 29, eerste lid, onder a en b, van de Vw 2000, niet kan slagen.

17. Hetgeen overigens is aangevoerd door eisers behoeft, gelet op het voorgaande, geen nadere bespreking.

18. De conclusie, in het licht van hetgeen in beroep is aangevoerd, is derhalve dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

19. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

20. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/34691 en AWB 06/34692

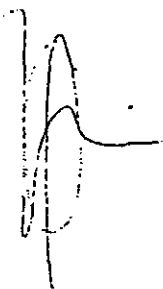
8

VI. BESLISSING

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 31 mei 2007 door mr. K. Mans, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. O. Bies, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

Afschrift verzonden op: 01 JUN 2007

Conc.: MiV

Coll:

D: C

Afdeling bestuursrecht van de Raad van State te Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 JUN 2007	
ZAKENR.	4467
AAN:	VI
VERZENDEN:	542

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.M. Louwers
 mr K.F. Gerritsen
 mr N.C. Blomjous
 mr S. Wierink

mr H.M. Brink

uw referentie: nieuwe zaak
 onze referentie: 018326
 inzake: Minister van Vreemdelingenzaken

2395-A

Uw referentie:
 Uw zaaknummer:

Amsterdam, 29 juni 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, mr F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 1 juni 2007, AWB 06 / 34691 en 06 / 34692, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is geboren op Soedanees, IND-nummer 9901-14-4074, V-nummer en zijn echtgenote wonende te Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van mr. F.L.M. van Haren. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

GRIEF 1

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen in rechtsoverweging 12 dat uit de enkele mededeling van verweerder van 26 november 2002, inhoudende dat anders dan in de beslissing op bezwaar aangegeven - een gedwongen terugkeer in de beroepsfase niet aan de orde is, niet de conclusie kan worden getrokken, dat verweerder het risico van schending van 3 EVRM bij gedwongen terugkeer van appellanten heeft erkend.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Toelichting

De rechtbank miskent hier dat de mededeling dat uitzetting in de beroepsfase niet aan de orde is een uitzondering vormt op de regel, dat aan regulier beroep na bezwaar niet van rechtswege schorsende werking verbonden is. Verweerder was er in 2002 van overtuigd dat appellant Akuar zich schuldig had gemaakt aan mensenrechten schendingen als bedoeld in art.1 F van het Vluchtelingenverdrag. Door de geldende regelgeving had deze verdenking ook voor zijn echtgenote negatieve consequenties in de procedure. Onder deze omstandigheden bestond er geen enkele andere reden om toch van gedwongen uitzetting af te zien in de beroepsfase van de reguliere procedure, dan de erkenning dat bij gedwongen uitzetting een risico zou bestaan van schending van artikel 3 EVRM. De uitdrukkelijk mededeling, dat gedwongen terugkeer niet aan de orde is, kan dan ook geen andere grond hebben. Mocht door verweerder bedoeld zijn dat uitzetting niet aan de orde was, omdat de behandeling van het beroep in de asielprocedure nog mocht worden afge wacht, dan had die reden van de mededeling dat gedwongen terugkeer niet aan de orde is zeker speciaal moeten worden vermeld. Dan zou immers gedwongen terugkeer na ongegrond verklaring van het beroep in de asiel procedure, maar hangende het beroep in de reguliere procedure, weer aan de orde zijn.

GRIEF 2

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen zoals opgenomen in rechtsoverweging 16.

Toelichting.

De passage over de mogelijkheid voor ambtsdragers als ministers, om van de ene partij over te lopen naar de ander, had in het amtsbericht van 7 mei 2001 slechts ten doel aan te geven dat het inderdaad mogelijk was dat appellant als minister door de linies heen was gevlucht en aldaar bij de andere partij een niet in eerste instantie direct al vijandige ontvangst heeft gekregen. In de overweging miskent de rechtbank dat appellanten als zuide-

Hamerslag van Haren

Advocaten

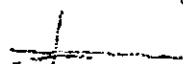
lijke Christenen op dat moment doelwit waren van een zuiveringsactie van het regeringsleger, terwijl appellant kort na de toelating op het gebied van de rebellen, ook met hen in onmin is geraakt en tot in Kenia represailles moest vrezen van de zijde van deze groepering, zoals appellant zeer gedetailleerd in zijn als geloofwaardig aangemerkte vluchtverhaal uiteen heeft gezet. Het ambtsbericht bevestigt dus het relaas dat verzoeker vanuit Wau voor het regeringsleger is weggevlucht en er is geen reden te veronderstellen dat de nog altijd Islamitisch georiënteerde Soedanese overheid de gevluchte Christelijke ex-minister, die appellant is, onder de huidige omstandigheden in Soedan niet langer te na zal komen. Het ambtsbericht van 7 mei 2001 zegt met de vaststelling van de mogelijkheid dat een minister naar de ander partij overloopt niets over de afwezigheid van risico van schending van artikel 3 EVRM bij gedwongen terugkeer. In de reactie op het voornemen, zoals gegeven op 17 juni 2002, is door gemachtigde ook uitdrukkelijk aangegeven dat juist ook ministers met een Zuidelijke en Christelijke achtergrond waren vermoord door het Islamitische regiem, zodat het risico van schending van artikel 3 EVRM zeer concreet aanwezig was en is.

Verzoekt wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 1 juni 2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 28 juni 2006 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Amsterdam,

Gemachtigde

Mr. F. L. M. van Haren

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

uw referentie: nieuwe zaak

onze referentie: 018326

inzake // Minister van Vreemdelingenzaken

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 JUN 2007	
ZAAKNR.	5367
AAN:	W-1
BEHANDELD DO:	FAR:

mr H.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt
 mr A.C.M. Nederveen
 mr L.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Goertzen
 mr N.C. Blomjans
 mr S. Wierink

mr H.M. Brinker

brevenverstuurder
 ministerie van Justitie

2377-A

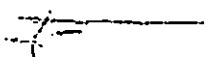
Amsterdam, 29 juni 2007

Aanvulling op de toelichting bij grief I onder het zojuist ingediende Hoger Beroep in
 Vreemdelingenzaken van appellanten

Met betrekking tot de interpretatie van de inhoud van de brief van 26 november 2002 is het bovendien van belang dat in deze brief niet alleen is aangegeven dat een gedwongen terugkeer niet aan de orde is, maar dat bovendien tussen haakjes is toegevoegd dat dit ook geldt, als niet tijdig beroep wordt ingesteld. Dat betekent dat appellant, hoewel vallend onder de reikwijdte van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag, ook in het geval geen tijdig beroep zou worden ingesteld, toch geen uitzetting had te duchten. Deze mededeling kan niet anders dan gegrond zijn op overwegingen met betrekking artikel 3 EVRM. Verweerder had dan ook moeten motiveren waarom het aanvankelijk erkende risico op schending van artikel 3 EVRM in 2006 niet meer bestond.

Amsterdam,

Gemachtigde

Mr. F. L. M. van Haren